

Németh Abigél 4.0.

Gyurátz Ferenc Evangélikus Általános Iskola, Pápa

A tengelic és a vadalma

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy soványka tengelic. Olyan szegény volt, mint a templom egere. Repkedett jobbra, repkedett balra, míg rá nem talált egy gyönyörű vadalmafára. Az almafa telis-tele volt szép almákkal. Ki is választotta a legeslegnagyobb, legszebb és legérettebb almát. Piros sapkáját majdnem hátra tolta örömében. Nagyon szép alma vagy te – mondta az almának – de most megeszlek. Az alma csak vigyorgott. A tengelic a szárnyaival simogatni kezdte. Olyan fényes és mosolygós lett, hogy meglátta magát benne. Széles volt a csőre, hatalmas a feje, a teste borzas és kövér, a farka pedig olyan volt, mint egy legyező. Hazudós vadalma – mondta a tengelic – most jól megcsíplek. – de az alma csak vigyorgott. A tengelicnek eszébe jutott, amit anyukája mondott: Vigyázz a vadalmával, vadkörtevel, vadszőlővel, és főleg a vadással. Ami vad, az nem jó. De a tengelic olyan éhes volt, hogy intelem ide, intelem oda, belevágta a csőrét a vigyorgó vadalmába. Csípett egyet, csípett kettőt, de a vadalma olyan savanyú volt, hogy majdnem kilyukadt a begye. Megborzongott, de tovább lakmározott. Na, ezt jól megkaptad, te vadalma – mondta, és tovább reppent. De nemsokára olyan éhes lett megint, hogy ha nem talál rá egy száraz napraforgóra, meg is halhatott volna. Ez már jól esett a begyének. Késő este ért haza, s a kishúgának csak ennyit mondott: Jegyezd meg ezt a bölcsességet, amit most hallasz. Vadalmával még nem lakott jól tengelic, de nem is fog soha. A kishúga nagyon elcsodálkozott a nagy bölcsességen, és szépen elaludt.